

Антисрпски ратни манифест или у које се све сврхе користе ТЗВ. невладине организације

Сажетак: Недавно је преко немачког државног пропагандног сервиса *Deutsche Welle (DW)*, што је пренела и дневна штампа у суседној Републици Хрватској, пласиран нови антисрпски ратни манифест. Циљ овог документа, чије основне идеје суштински не припадају ономе који их у интервјуу изговара, јесте стварање услова за избијање новог балканског рата, пре свега на подручју БиХ, кроз покушај укидања Републике Српске, која се у том тексту бесмислено третира као „ратни плен“ Србије. Његов смисао је слабљење геополитичког положаја Србије, и то: 1) прекидањем њених веза са српским народом који живи у бившим југословенским републикама (БиХ, Црна Гора); 2) прихватањем неповољног институционалног решења за Републику Српску ревизијом Дејтонско-Париског мировног споразума, чије је гарант и Србија као сукцесор СРЈ и СЦГ; 3) прихватањем неповољног институционалног решења за АП Косово и Метохију, чији је статус, док се другачије не уреди, одређен Резолуцијом 1244 Савета безбедности ОУН; 4) увлачењем Србије у атлантистичке интеграције упркос упорном противљењу српског народа таквој идеји и прокламованој политици војне неутралности; 5) раскидом пријатељских односа и тесне сарадње Републике Србије са Руском Федерацијом и Народном Републиком Кином, што би нашу земљу, осим губитка пријатељства оних који су нам у разним ситуацијама прискакали у помоћ, коштало и губитка могућности да одбрани скоро све своје виталне државне интересе, укључујући и територијални интегритет и суверенитет. Према виђењу инспиратора овог антисрпског ратног манифеста једино, не само уцењена, понижена, већ и кажњена (без кривице) Србија и српски народ, имају право на очекивања у погледу европских интеграција.

Кључне речи: Србија, геополитички положај, Република Српска, АП Косово и Метохија, евроатлантске интеграције, обавештајни рад, НВО

Уводне напомене

Савез влада и медија у ратној пропаганди није никаква новост. Тај савез је, нарочито у новијој историји, креирао друштвено повољну ситуацију за избијање агресивних ратова, укључујући и Први светски рат.^[1] Међутим, и тада је подједнако важно било – супротставити се, антипропагандом, заправо изношењем истине. Ту незаборавну услугу Србима је учинио Рудолф Арчилад Рајс (Rudolph Archibald Reiss, 1875–1929), који је директно са фронта слао извештаје за водеће западне листове, не либећи се чак ни да полемисе са страним антисрпским пропагандистима у иностраној штампи.^[2]

Како овај савез владе и медија функционише на примеру америчких *main stream* медија објаснили су, још седамдесетих година, Ноам Чомски и Едвард Херман (Chomsky, Herman, 1973). Њихова анализа била је толико тачна и хируршки прецизна, да је књига проскрибована у Америци. Тек са наступањем ере интернета постала је доступна широкој публици. На основу анализе штампе, они су тада успоставили „типологију крвопролића“, тј. четири типа различитих стереотипа који се приписују преко медија у зависности од тога ко су починиоци злочина, у каквим су односима са САД и како се то уклапа у америчку спољну политику. Настављајући рад на овој типологији, актуелизујући је и прецизирајући, уз предговор

Чомског, објављена је и нова књига Хермана и Питерсона, *Полиџика ѿеноцида* (Herman, Piterson, 2010). У оквиру своје типологије ови аутори збивања у Босни Херцегови именују као „зликочачки геноцид“:

„Пошто су НАТО силе подржавале, па чак и водиле ратне операције, а како је било значајног етничког чишћења и етничког убијања – природно је било да су изрази 'етничко чишћење', али и 'масакр' и 'геноцид' брзо били примењени на ратне операције Срба. [...] Наравно, 'масакр у Сребреници' из јула 1995. често је навођен и много пута понављан, и то са највећим згражавањем, како би се показало да се геноцид у Босни заиста догодио [...] Чак и ако се такав један масакр у Сребреници десио тако као што су прихватиле западне владе, и даље смо суочени са аномалијом да укупан број мртвих у Босни (100.000 на свим зарађеним странама), и још више број цивилних жртава међу босанским Муслиманима током четири године 'геноцида' (укупно око 33.000) бледи у поређењу са бројем жртава међу ирачким цивилима током тринаестогодишњих 'санкција масовног уништења' и, за сада, седмогодишње инвазије и окупације. Узевши у обзир процене од 800.000 до 1.000.000 жртава у случају Ирака, однос броја жртава у Ираку према броју мртвих муслиманских цивила у Босни је 24 према један, односно 30 према један, за период санкција и период инвазије и окупације [...] употреба речи

[1] Западна је „штампа учествовала у производњи кризе пред Први светски рат и пре Сарајевског атентата“ (Vuković, 2001, str. 213–214)

[2] В. Рајсов одговор др Туртулису (Rajs, 2019, str. 77–82)

'геноцид' за Босну била је шест пута чешћа него за период санкција у Ираку и чак 37 пута чешћа него за период инвазије и окупације“ (Herman, Piterson, 2010, str. 46, 47, 48)^[3].

И сам Чомски је дао изјаву у вези са „геноцидом у Сребреници“:

„Начин на који се употребљава личи ми на неку врсту порицања Холокауста. Хоћу да кажем, ако кажете да је 'геноцид' ако неко убије групу људи које мрзи, тиме омаловажавате жртве Холокауста. Ако неко убије, рецимо, две хиљаде мушкараца у селу, пошто је дозволио женама и деци да оду – штавише, сместио их је у камионе и одвезао одатле – то није геноцид. Стравично је, али није геноцид“ (Čomski, 2018, str. 85).

Догађај у Рачку, који је креиран као *casus belli* за НАТО *аиресију* на Савезну Републику Југославију, Херман и Петерсон квалификују као „митско крвопролиће“. Они указују на то да су:

„планови западних сила за напад на Југославију и њено распарчавање захтевали претходну демонизацију Срба, преувеличавање њихових злочина над 'вредним' жртвама и припрему *a priori* и *a posteriori* оправдања за НАТО бомбардовање, окупацију и неоколонијалну управу над Косовом“ (Herman, Piterson, 2010, str. 48).

У вези са идејом да се медијски спинује „геноцид над Албанцима“, „новинари су

долетали на Косово као гладни лешинари, тражећи тела и приче о масакрима. Потрага за причама била је сачињена од мора недоказивих тврдњи и доказивих лажи. Међутим, ударац судбине за косовски 'геноцид' био је недостатак тела“ (Herman, Piterson, 2010, str. 50).^[4] Вршећи даље квантитативну анализу употребе речи „геноцид“, ови аутори констатују како је она употребљена „323 пута насупрот 80 за ирачке 'санкције масовног уништења' и 13 за инвазију и окупацију Ирака, док је број мртвих у последња два случаја надмашио оне на Косову 200 и 250 пута. Пристрасност тешко да може да буде спектакуларнија“ (Herman, Piterson, 2010, str. 50).

Јасно је, дакле, да је утицај медија на креирање јавног мњења, али и политике, био значајан и пре сто година, а да је у савремено доба он достигао неслућене размере. Моћ пропаганде, укључујући и ону ратну, потпуно је немогуће замислити без утицаја масовних медија, некада штампаних, данас углавном електронских и виртуелних.

У међувремену је настао и трећи члан овог „тријумвирата рата“, а то су невладине организације. Свакако, нису све невладине организације ратнички настројене, нити све служе истим циљевима – не служи им чак ни већина – али су оне НВО које финансирају

[3] Важно је разликовати појмове етничког чишћења и геноцида (Šuvaković, Rakić, 2017).

[4] Тај „недостатак тела“ и данас је главни проблем заговорника тзв. српског геноцида на Косову, који покушавају да и асанацију терена, извршену да не би дошло до заразе, прогласе злочином. С друге стране, не пада им на памет да се запитају за судбину киднапованих Срба, претежно после јуна 1999, нити да прочитају књигу Дика Мартија (Marty, 2019), *Извесна представа о правди*, из које би могли да сазнају доста о томе.

западне фондације или чак владина тела свакако у функцији промоције њихове политике. Ако је њихова политика – ратничка, онда су и усмерења тих НВО – ратничка. То њима свакако не пада тешко будући да је реч о ауторепрезентативним организацијама, које, за разлику од политичких партија, не морају да воде рачуна о томе шта грађани неке земље мисле о њиховом програму и политици; оне једино зависе од својих финансијера (в. Šuvaković, 2011). У књизи *Хладни рати у култури* (Saunders, 2013) наведен је прегршт примера о СИА финансирању НВО током „хладног рата“, за шта нико разуман не може да помисли да је рађено у добротинитељске сврхе, при чему се сугерише да су многе активности које је некада директно обављала СИА сада легитиман део посла НВО сектора. То се ни не прикрива, па тако Колин Пауел (Colin Luther Powell), некадашњи начелник Здруженог генералштаба Армије САД и потоњи шеф Стејт департмента, без пардона изјављује како „невладине организације увећавају нашу снагу и чине важан део нашег борбеног тима... Ми делимо исте вредности и циљеве и треба нам допустити да објединимо наше снаге у борби за развој цивилизације“ (нав. према: Vuković, 2014, str. 154). Уосталом, ангажовање појединих НВО на нашим просторима то недвосмислено потврђује. Томе ћемо посветити наредно поглавље нашег рада.

У погледу метода, претежно ћемо се ослонити на анализу садржаја.

Зашто је Дејтонски споразум за ратне хушкаче „недовршен посао“

У документу се најпре констатује да је „без решавања босанског питања стабилност Балкана упитна“. Ако неко схвата шта је то „босанско питање“, нека то објасни и аутору ових редова. Да ли је то ослобођење Босне од власти Османског царства? Па то је решено још на Берлинском конгресу. Или је то „цивилизовање Босне“, најпре под аустроугарском окупацијом, а потом и после анексије 1908. године? Или је то БиХ у саставу најпре Краљевине СХС/Југославије,^[5] или можда тзв. НДХ у којој је један део становника Босне третиран као „цвијеће рватског народа“? Или је то СР Босна и Херцеговина у којој су они који нису прихватили владавину клана Поздерац терани на робију и кад не би објавили ни реч против њих (додуше, написали би)? Какво је то „босанско питање“? Да ли је то прелазак из феудализма у грађанско друштво, који се није десио под Аустроугарском, већ тек у Југославији? Одговор на ово нуди нам се у самом документу, у коме се каже да је решење „босанског питања“ у стварању тзв. грађанске Босне и Херцеговине.

Нужно следи питање због чега аналитичари који стоје иза овог документа сматрају да грађани немају нацију? Сваки грађанин Уједињеног Краљевства истовремено је и Енглец, Велшанин, Ирац. Ко то може некога, у име грађанског принципа, да присиљава да се

[5] Њена данашња територија обухватала је делове Дринске и Врбаске бановине.

одрекне националне или верске припадности? При томе, изузев Србије, која је по Уставу из 1990. била заснована на грађанском суверенитету и упркос томе оптуживана за великодржавни пројекат који јој није ни падао на ум (Роров, 2007, стр. 313–315) већ је настојала да очува Југославију у могућим границама, све остале бивше југословенске републике конституисале су државе на националном суверенитету. Рат у БиХ је и избио зато што су они који су радили на разбијању мултиетничке Југославије наравно морали да разбију и тзв. Југославију у малом – Босну и Херцеговину. Када је прихваћен Кутиљеров план за уређење БиХ, који су потписали лидери сва три народа која живе у Босни – на наговор америчког амбасадора Цимермана – Изетбеговић је повукао потпис. И договор је пропао, као што је пропао и покушај Муслимана и Хрвата да надгласају на референдуму Србе, иако су према Уставу СР Босне и Херцеговине сва три народа била конститутивна и морала су да се сложе у погледу будућности ове југословенске републике. Покушај мајоризације није прошао и избио је рат. Седам предложених мировних планова сукцесивно је одбијано, претежно с муслиманске стране.^[6] Тек је Дејтонско-Париским мировним споразумом постигнуто мировно решење. „Све нас то наводи на закључак да је ДМС и једино могла да буде успостављена децентрализована

држава, и као таква може и опстати без обзира на намјеру ОХР-а и неких МО да се правним насиљем и кршењем ДМС додатно централизује и унитаризује, при чему би ентитети остали само форма без стварних надлежности“ (Аџић, 2017, стр. 236).^[7] Република Српска је настала као последица решености српског народа у Босни и Херцеговини да остане „свој на своме“, да не дозволи да га друга два народа противуствано прегласавају у тако суштинској ствари као што је (не)останак у заједничкој, југословенској држави. Управо је то главни аргумент да ће рат поново да избије уколико се покуша насилна промена дејтонског уређења БиХ, на начин сличан ономе од пре три деценије. Промена јесте могућа, али искључиво ако се сагласе три народа која у Босни живе.

Ноторна је неистина (заправо: историјска лаж) тврдити да је Република Српска било чији „ратни плен“. Она је резултат борбе српског народа, као конститутивног народа у БиХ, да себи обезбеди слободу и иста права која имају друга два конститутивна народа – Муслимани и Хрвати.

Овде треба рећи и то да је, што деловањем високог представника за БиХ, што слугерањским поступцима српских политичара у БиХ, Републици Српској одузето чак 68 врста различитих надлежности, које је имала према Дејтонско-Париским мировним споразумом и све

[6] То су: Кутиљеров мировни план, акти Лондонске конференције, Венс–Овенов мировни план, Овен–Столтембергов мировни план, паралелна мировна иницијатива уз потписивање Вашингтонског споразума, План Контакт групе и Дејтонски мировни уговор (в. Аћић, 2017, стр. 178).

[7] Скраћенице: ДМС – Дејтонски мировни споразум; ОХР – Канцеларија високог представника за БиХ; МО – међународне организације.

10 | су пренете у надлежност БиХ. Између осталог, укинута је Војска Републике Српске, надлежност над заштитом границе пренета је на БиХ, успостављене су заједничке таблице и саобраћајне дозволе, пренета надлежност сарадње са Интерполом, успостављен обавештајни систем на нивоу БиХ итд. (Tadić, 2011). Сада се, међутим, може оправдано поставити питање – уколико се пође од тезе о нефункционалности БиХ коју заступају они који се залажу за ревизију Дејтонско-Париског мировног споразума, да ли је то због тога што он никада није у пуној мери ни примењен, већ су од самог почетка „испумпавана“ овлашћења, која према том споразуму има Република Српска? Можда би БиХ боље функционисала када би се инсистирало на повратку на „изворни Дејтон“, који је овим трансфером надлежности прилично деформисан. Међутим, и сама идеја „реафирмисања изворних начела Дејтона“ сматра се, у документу, нечим неприхватљивим, скоро па злочином. При томе се потпуно губи из вида да је Дејтон највише оштетио хрватски народ у Босни, да га је „гурнуо“ у јединствени ентитет са Муслиманима, те да је стога он мајоризован до те мере да је поново за члана Председништва БиХ изабран кандидат који је успео да победи тако што су активисти СДА агитовали да Муслимани гласају за њега! Изгледа да није научена лекција да се мир може очувати само на принципу правичности.

У документу се посебно истиче опасност од „српског национализма“, што представља отрцану коминтерновску флоскулу. Фундаменталистичке претензије исказује једино Алијин син, Бакир Изетбеговић, чија је странка СДА у свој

програмски документ записала да ће „устрајати на реинтеграцији Босне и Херцеговине“ (SDA, 2019, str. 3). Осим критике Дејтонског споразума због начина организације БиХ, ово залагање заправо представља исту ону идеју која је 1992. проузроковала крвави национални и верски сукоб. И тада, као и данас, та идеја није биле аутохтона.

У овом папиру се Србија оптужује за територијалне претензије према БиХ, премда их она никада није имала, и декларисала је, не једном већ бар сто пута, да поштује територијални интегритет и суверенитет БиХ. Био би онда основни ред, што наравно нећемо видети, да Изетбеговић и Комшић изјаве како поштују територијални интегритет Србије, а не да изјављују како се залажу за признање квазидржаве Косово, али да то спречавају представници Републике Српске. Хвала Богу да спречавају. Тешко је, међутим, замислити толику дозу цинизма, тј. да неко покушава да призна отцепљени део територије Србије, а да истовремено од ње захтева да поштује интегритет онога ко не поштује њен интегритет.

Како би анализа била уверљивија, са очигледном инсинуацијом о снажној спрези Србије и Русије, тврди се да у Србији неко говори о „српском свету“, што је превод руског политсоциолошког термина „русский мир“, о коме је веома детаљно говорио (и био нападнут, пре свих, од социолога балтичких, некада совјетских република) академик Горшков, на Европској конференцији социолога одржаној пре пет година у Прагу (Gorshkov, 2015, str. 1587–1588). Иако је термин потпуно легитиман, пошто је распадом СССР-а више од 20 милиона

Руса остало ван граница Русије, што збиља јесте један „свет“, он жели да се прикаже, баш као и у нашем случају, као империјалистичка претензија Русије. У нашем случају, међутим, тај израз заиста није у јавном дискурсу (чак ни у научном), тако да његово наговештавање и приписивање Београду заправо има функцију да Запад упозори на „мале Русе“, каквима нас србомрски често виде. Овде заиста морамо да се поиграмо чувеним питањем које је академик Попов упутио тзв. тужиоцу Најсу на процесу против председника Милошевића^[8] и поставимо следеће питање: „Колико Србин сме да буде Србин, како не би био проглашен Русом?“ Дакле, да буде јасно, Србија нема намеру да оспорава интегритет ниједне међународно признате државе настале разбијањем Југославије, али има намеру да штити сопствени интегритет и има право да очекује да га други поштују, у складу са начелом реципроцитета, које је основно начело међународног права. Такође, Србија има обавезу (и уставну и међународну) да брине о својим сународницима који живе ван територије Србије на ексјугословенском простору,^[9] о својој дијаспори, те да испуњава своје међународно преузете обавезе, у које свакако спадају гаранције дате поводом Дејтонског споразума и спровођења „специјалних паралелних веза“ са Републиком Српском. Све и да не жели, Србија је дужна да се тако понаша.

У документу изнетом у форми интервјуа, за Србију се тврди да је „дестабилизирајући

фактор“, и да је њена спољна политика дволична, а као доказ се каже: „Иако тврди да тежи чланству у ЕУ и ближим односима с НАТО, Србија настоји уравнотежити односе с четири главне силе, јер мисли да ће профитирати од сваке: дипломатски, економски, војно. У том смислу се вешто користи и наслеђем несврстаности, посебно када је реч о повлачењу признавања Косова.“ Србији се даље ставља „озбиљна примедба“, те се каже да је „током последње четири године Београд успео доћи до Трампове администрације, што га је охрабрило да појача своје ометајуће присуство, како у Босни, тако и у Црној Гори и на Косову, чак до тачке која је отварала могућност 'рекомпозиције' Балкана.“

Већ на самом почетку од две полазне премисе, бар једна је погрешна – Србија не тежи „ближим односима с НАТО“, одржаваће садашњу „блискост“ и градити своју војну неутралност. Нама је НАТО донео само зло (в. Elezović, Šuvaković, Rakić, 2019; Šuvaković, Stevanović, 2019), тако да је идеја о „атлантским интеграцијама“ остала само једно од неостварених обећања, које је естаблишмент ДС-а и њених страначких сатрапа дао својим западним шефовима како би допрли и одржавали се на власти, а што су они унели и у стратешка документа СРЈ, односно СЦГ (в. Šuvaković, 2018). Променом власти 2012. године, национална политика почиње да се води одговорно, па тако овакве одредбе нестају из стратешких докумената у вези са одбраном и безбедношћу, а промовише се „војна

[8] „Колико Србија треба да буде мала, да не би била велика?“

[9] Можда је *српски духовни њросѝор* сасвим прикладан термин.

неутралност“. Поводом европских интеграција, јасан је континуитет Србије у погледу њеног хтења да буде примљена у ЕУ, јасно је да је навећи напредак на том плану постигнут од 2014. године, баш као што је јасно и да условљавања ЕУ да се Србија одрекне Косова како би постала чланица овог савеза не доприноси народној подршци процесима асоцијације, поготову када је свима очевидно да се и у самој ЕУ изгубио ентузијазам у вези са њеним проширењем. У таквој ситуацији, Србија ради оно што може: испуњава стандарде за пријем, очекује да то Брисел примети, и јасно поручује да није спремна да жртвује народ и територију ради приступања ЕУ, али да јесте спремна да разговара са представницима косовских Албанаца о бољем животу на КиМ, што нужно значи и постизање компромиса.

Међутим, анализом цитираног пасуса види се да се Србији замера не само сарадња са Русијом и Кином (које су, према ставу аутора тог текста, еманација зла) већ и сардања са САД, прецизније с Трамповом администрацијом! Због чега Србија не треба да сарађује са Америком?!

И поводом „рекомпозиције Балкана по етничким границама“, немогуће је не приметити да је једна таква „рекомпозиција“ извршена разбијањем Југославије, те да ниједној републици, осим Србији, нису оспораване њене „авнојске границе“. У реду, „нема рекомпозиције Балкана по етничким границама“, сагласни смо, али нема ни рекомпозиције Србије по етничким границама. Њене су границе од Хоргоша до Драгаша, тако су међународно признате и нису променљиве.

Из документа проистиче да је Србији Република Српска потребна и ради „спречавања

неоосманског пројекта“, те да се „запоседањем друге обале Дрине“ заправо врши померање „цивилизацијске границе ка Западу“. У овим тврдњама имамо веома изражене етничке стереотипе, готово до расизма. Дрина је „цивилизацијска граница“, која дели Запад од нецивилизованих (= варвара) Срба. Невоља је, међутим, у томе што и с друге стране Дрине, те „цивилизацијске границе“, живе опет – Срби. Ако је заиста тачно да Срби не потпадају у ред цивилизованих народа Европе, онда су заиста њихова евроинтеграцијска очекивања беспредметна. Теза да је Република Српска начин спречавања „неоосманског пројекта“ није нова, и може се аргументовати, само је нејасно због чега би Србија и Срби уопште били више заинтересовани за његово спречавање него други европски народи, нпр. Хрвати, Аустријанци или Бугари итд.? С ове тачке, чини нам се да је Република Српска заправо талац западних настојања да се спречи „неоосмански пројекат“.

У документу се критикује и изјава председника Вучића да би добио Нобелову награду за мир када би потписао „акт о независности Косова“. Та председникова констатација је тачна и заснована је на историјском искуству да су сви који су радили по диктату Запада, и при томе растурили своје државе, били награђени. Свакако, Горбачовљева Нобелова награда за мир је најпознатији пример. Извесно је, међутим, да председник неће потписати такво штогод, ма ко то од њега тражио, тако да ће Нобелова награда за мир можда отићи у друге руке, верујемо не косовским поводом.

Осим тога, жели се извршити ревизија историје и јадикује се како је Србија „већ зацементирала истину о рату у БиХ која је супротна историјској истини“, што се аргументује пресудама тзв. Хашког трибунала, који је осудио највише Срба за злочине „почињене над Бошњацима“. Дакле, проблем је што није измењена свест и наметнута самокривица Србима, док се квазисудска истина неисправно изједначава са историјском, научном истином, иако наравно ту тешко да може да буде поклапања. Ово с обзиром на чињеницу да је тзв. Хашки суд основан да би верно служио као прудужена рука НАТО алијансе. А колико се олако изричу оцене, говори и позивање на српске злочине над Бошњацима. Њих, међутим, није било. У СФРЈ су народ били Муслимани, са њима је вођен рат у БиХ, а Бошњаци као нација настају после тог рата. „Акцент је на општем прихватању (лоботомији) Срба да су искључиви кривци за разбијање сопствене државе, па стога треба да носе и одређену одговорност. Промена свести је само карика у даљем распарчавању државе и њених природних ресурса“ (Јевтовић, 2019, стр. 204).

На крају текста се позива на стављање „тачке на промену граница и спречавање утицаја Србије и Хрватске. Посебно је опасан два столећа дуги империјализам Србије!“ Дакле, није био империјализам то што су Турци и Аустријанци владали Босном, већ је

империјализам када се Босна ослободила од њихове окупације. Свакако, уз помоћ Србије, што је било и природно.

Ка закључивању

Документ који смо овде анализирали, а који је у јавност доспео у форми интервјуа председника једне НВО, представља типичну обавештајну анализу. Највероватније је свесно пласирана да би се декларисали интереси силе која иза ње стоји.

Суштина је да ће Србија свим снагама, осим оружаним,^[10] бити у догледно време нападнута, и то на два поља: притиском да призна тзв. независност Косова и притиском да не пружа отпор изменама статуса Републике Српске, чије би надлежности требало да буду до краја „садржински испумпане“ да би се, на крају, обесмислило и њено постојање. Неће се одустати ни од притисака због наводног геноцида, који се никада није збио, али је тзв. Хашки трибунал морао да га прогласи, супротно Конвенцији о геноциду. Притисци на две стране значајне истовремено и дипломатску борбу Србије на обе стране. То је ситуација у којој је тешко извући максимум, али он објективно ни не може да се постигне уколико му се не тежи. И то треба да буде одговор на ову обавештајну анализу.

Србија је у готово немогућим условима издејствовала важне документе, којима су заштићени интереси српског народа и Србије:

[10] Мада не искључујемо ни такву врсту напада, ниског интензитета, активирањем терористичких банди на подручју АП КиМ и БиХ.

Дејтонско-Париски мировни споразум и Резолуцију 1244 Савета безбедности ОУН која се односи на Косово и Метохију. Ако прихватимо реалну процену да су услови за међународно политичко деловање ипак погоднији него што су били деведесетих година XX века, онда се може очекивати да ће Србија успети да

сачува оно за шта се српски народ изборио, па и да, у неким повољнијим околностима, те тековине унапреди. За то су свакако потребни политичка мудрост, спретност, постојање важних савезника, одлучност и – патриотизам, који није баш красио ДОС-ове функционере после 2000. године.

References / Литература

- 14 | Aćić, M. (2017). *The role of international organizations in the creation and functioning of Bosnia and Herzegovina established by the Dayton Peace Agreement* (doctoral dissertation). Beograd: Pravni fakultet Univerziteta u Beogradu. Available at: <https://nardus.mfn.gov.rs/handle/123456789/9159> [In Serbian]
- Chomsky, N., Herman, E. S. (1973). *Counter-Revolutionary Violence: Bloodbaths in Fact and Propaganda*. Andover: Warner Modular Publications. Available at <https://chomsky.info/counter-revolutionary-violence/> (pristupljeno 20. 12. 2020)
- Čomski, N. (2018). *Yugoslavia: peace, war and dissolution*. D. Džalto (prir.). Beograd: Samizdat B92. [In Serbian]
- Elezović, D., Šuvaković, U., Rakić, B. (2019). *NATO aggression in the light of justice*. Kosovska Mitrovica: Filozofski fakultet Univerziteta u Prištini. [In Serbian]
- Gorshkov, M. K. (2015). The „Russian World“: How Do Russians See it Nowdays? In: *ESA 12th Conference Differences, Inequalities and Sociological Imagination*, Abstract Book. Prague: European Sociological Association (ESA); Institute of Sociology of the Czech Academy of Sciences (IS CAS). Available at: <https://www.europeansociology.org/sites/default/files/uploads/esa2015-Abstract-Book.pdf>
- Herman, E. S., Piterson, D. (2010). *Politics of genocide*. Beograd: Vesna Info. [In Serbian] (pristupljeno 20.12.2020)
- Jevtović, Z. (2019). Media opinions and political power. U: Lj. Despotović, Z. Jevtović *Geopolitika medija* (185–210). Sremski Karlovci: Kairos; Novi Sad: Kultura polisa. [In Serbian]
- Marty, D. (2019). *Certain ideas on justice*. Beograd: Večernje novosti. [In Serbian]
- Popov, Č. (2007). *Great Serbia: reality and myth*. Novi Sad – Sremski Karlovci: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića. [In Serbian]
- Rajs, R. A. (2019). *War correspondence from Serbia 1914–1918*, M. F. Petrović (prir.). U: R. A. Rajs, *Izabrana dela*, knj. 2. Beograd: Zavod za udžbenike, Kriminalističko-policijski univerzitet. [In Serbian]
- Saunders, F. S. (2013). *The Cold War in culture: CIA in art and literature*. Beograd: Dosije studio. [In Serbian]
- SDA (2019). Program declaration of the Seveth Congress of SDA. Available at: http://sda.ba/assets/img/programska_deklaracija_sda.pdf [In Serbian]

- Šuvaković, U. (2011). Political parties and nongovernmental organizations or problem with political representation in global age, *Politička revija*, (4): 357–377. <https://doi.org/10.22182/pr.3142011.17> (pristupljeno 20.12.2020)
- Šuvaković, U. (2018). Serbia and Atlantic integrations (Party attitudes on Nato policy and politics regarding in Serbia). *Politika nacionalne bezbednosti 2/2018*: 57–77 DOI: <https://doi.org/10.22182/pnb.1522018.4> [In Serbian]
- Šuvaković, U. V., Rakić, B. M. (2017). Genocide and ethnic cleansing or on the disposition of an international crime and a sociological and political science term, *Strani pravni život 2/2017*: 59–75. Available at <https://www.stranipravnizivot.rs/index.php/SPZ/article/view/505/495> (pristupljeno 20. 12. 2020) [In Serbian]
- Šuvaković, U., Stevanović, O. (2019). NATO aggression towards SRY and its consequences. U: Ž. Đurić, M. Jevtić (prir.). *Twenty years since the NATO aggression on the FRY: causes and consequences*, 76–106. Beograd: Institut za političke studije. <https://doi.org/10.22182/SRJ1999> [In Serbian]
- Tadić, S. (2011). Serbia stripped of 69 jurisdictions. *Glas Srpske*, 14.9. Available at: https://www.glassrpske.com/cir/novosti/vijesti_dana/srpska-ostala-bez-68-nadleznosti/63412?fbclid=IwAR3gE3Yrem8XtDIRyY_oYIUr8gQXBFp1dNaTZbW5CgAXeAKSFC-zsuHDPWs [In Serbian]
- Vuković, S. (2001). Germany, Austria and the breakup of Yugoslavia. *Sociološki pregled XXXV* (3–4): 213–234. doi: 10.5937/socpreg0103213V [In Serbian]
- Vuković, S. (2014). *The ethics of Western media: anti-Serb propoaganda and the 'humanitarian' intervention*, 2. izdanje. Sremski Karlovci – Novi Sad: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića. [In Serbian]

Editorial Board

Anti-Serb war manifesto or to which aim are so-called non-governmental organizations used: An Editorial

Summary

The German state propaganda service *Deutsche Welle (DW)*, recently published a new *anti-Serb war manifesto*, also reported by the daily press in the Republic of Croatia. The aim of the document, whose basic ideas do not belong to the person interviewed, is the creation of conditions which would favor the breakout of a new Balkan war, primarily in the territory of Bosnia and Herzegovina, through the dissolution of the Republic of Serbia, treated incorrectly in the text as the “spoils of war” of Serbia. The purpose of the text is the weakening of the geopolitical position of Serbia through the following: 1) the severing of ties with the Serb population living in former Yugoslav republics (B&H, Montenegro); 2) the accepting of an unfavorable institutional solution for the Republic of Srpska through amendments to the Dayton-Paris peace agreement, whose guarantor is Serbia, as the successor of the FRY and

Serbia & Montenegro; 3) the accepting of an unfavorable institutional solution for AP Kosovo and Metohija, whose status, until otherwise changed, is determined by Resolution 1244 of the UN Security Council; 4) the dragging of Serbia into North Atlantic integrations despite continued objections of Serbs to the idea and its proclaimed policy of *military neutrality*; 5) the breaking up of friendly relations and close cooperation of the Republic of Serbia with the Russian Federation and the People's Republic of China, which would cost our country the loss of the ability to defend almost all its vital state interests, including its territorial integrity and sovereignty, aside from losing the friendship of those who have in various situations come to our country's aid. According to the originator of this *anti-Serb war manifesto*, coerced, humiliated, and punished (unjustly), Serbia and the Serbs have the right to expect European integrations.

Keywords: Serbia, geopolitical position, Republic of Srpska, AP Kosovo and Metohija, Euro-Atlantic integration, intelligence work, NGO.